

MARIJIN

Nevtepenoprijeta

Pobožen mesečen list. Prihaja na spomin pětidesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtopeno poprijetje. Vrejšje ga z dovoljenjom višje cerkvene oblasti, štero je dano od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 48.1920. Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora. Više štiričezero svetih meš rosi milosti na naročnike.

Ponüдите se dobre düše!

Po prošnji Bl. D. Marije i svetoga Jožefa nam je sladko. Srce Jezušovo dalo blagodejno, dugo čakano roso. Dobili smo dež. Če ga ne bi bilo, ka bi bilo z nas, z našega pola, z naše stvari? Jeli vse bi prejšlo. Vse, ščista vse. Brez deža bi se posušila vsaka rastlinca, pitne vode, živeža ne bi meli ne ljudje ne živina, prejšlo bi vse. Kak lejko je dobromi Bogi svet pokončati, če ga šče. Dao nam je zemelsko roso, ka bi ostali živi i si prosili nebesko, düševno. Ne stojimo najmre samo z tela, mamó tüdi düšo. I kak telo prejde brez zemelskoga deža, tak düša prejde brez nebeske rose. Ta nebeska sosa je milost. Te ki nema, je süha kost na sühoj razpokanoj zemlji. Za drügo ne je, kak da bi sprhno i zgoro. Jeli kak tužna je bila zemlja zdaj vtój süši? Razjokali ste se nad njov ne ednok, i roke ste sklepali nad glavov pa skuzeč prosili „smiluj se nam dober Bog i daj nam dež.“ I dober oča nebeski vas je poslühno zavolo nedužnih düš i svoji ljubih sirot. Dobili smo dež na zemljo. Menka nam pa dež za düšo, za nemrtelne düše, za drage Jezušove kraljevske zaročnice, štere se jezero-jezer bole süšijo, kak se je naša zemlja, i ne samo ka so püste, nego še grde, zamazane, razpokane, gnüsne brez vere, brez vüpanja, brez ljübezni, brez Boga! Uboge düše, gledajo samo zemljo, neba se njim mrzi, drevo čemera i smrti so, na šterom se hüdi dühovje zibljejo, i rodi drügim i sebi večno smrt. Milijoni so zdaj to drevo, milijoni naših bratov

i sester, štere po Jezušovej zapovedi tak moremo ljübiti, kak sami sebe. Nebesko roso, milost božo potrebüje svet. Spoznali so to vsi, ki količkaj ljübijó Boga, sebe i bližnjega. Brez te rose ne pride mir i boži blagoslov na svet. Dež nam je toti namočo zemljo, düša pa ostala le süha, razpokana, iz štere razpoklin se širijo gifti po ljudih, to je krivi navuki i grešno življenje. Tei pa ka drügo napravijo, kak o, ka dobroga Boga pali razsrdijo i primorejo na kaštigo ali v süši ali v kügi ali v čem drügom. Boža roka nas najmre najde povsod po vsakoj eiče najneznatnejšoj reči i nas zna vdariti i tüdi vdari. Žaba, müha, so ja male nezatna stvari, pa ta boža roka je ž njima vendar strašno pokaštigali celo veliki orsag: Egipt. Milost mora rositi na düše, te pride stalen mir.

Milost pa Bog samo po molitvi. da. **Prosíte i dobíte** (Mat.-VII.-7.) pravi naimre dragi Jezus i znova zato *nemate, ka slabo prosíte* (Jak. IV 9.) nas opomina sv. Düh Bog po sv. Jakobi apostoli. Moleče düše rešijo svet. Gda se zbere veliki šereg pobožno živečih i molečih düš, te napoči zorja lepše bodočnosti. Prle ne. Naš veren prekmurski narod je dozđaj tüdi goreče delao, se v deležo v velikoj meri trüda i težav v te namen. Istina, ka je stara gorečnost opešala tüdi pri nas, a hvala Bogi, zažiga se znova njeni veliki ogenj. Misijon pri Gradi, 700 letnica v Črensovcih jasno svedoči, da se pepel odstranjüje z düše našega ljudstva i nanovo zažara stara, starokrščanskoj spodobna pobožnost.

I na te stari fundament ščemo

mi zdaj dale zidati. Na tom ščemo vtrditi šereg molečih düš za rešenje sveta. Na pobožnost našega ljudstva zozidamo zapoved sv. Materecerkvi štera se v 1349. kanoni novoga crkvenoga zakonika etak glasi: „*Püspeki naj skrb majo, ka konči vsako deseto leto poskrbijo plivanošje svojim vernikom sveti misijon*“.

Katoličanska Maticerke je najbole skrbna mati. Ona zna, štero vrastvo je najbole primerno na rane njene dece. Ta dobra mati, štera je zednim tüdi nezmotljiva zaročnica našega gospoda Jezüša Kristüša, je v misijonah spoznala tisto vrastvo, štero more rešiti, na pravo pot pripelati zablodjeni svet. *Misijoni rodijo tište düše, štere znajo prav moliti.* Misijonska milost z enkraj ščisti z grehov, z drügi kraj pa navči moliti. Nepretrgano vrsto dobrih düš mamó, štere so zrele postale po misijonah. Gde ne misijonov, so gibke düše, kak rože v kleti, štere ne küšüjejo traki sunčevni. Düše brez misijonov ali dühovnih vaj — to nam svedoči, brez izjeme vsi svetniki, vsi voditelje dühovnoga življenjenja ne morejo se v Korniti za stanovitnost, i tozato, ar neso se navčile moliti. Stanovitnosti si zaslužiti najmre ne moremo, nego samo sprostiti. Tak nas vči vera naša.

Naj se zato reši grešni svet, naj ga polije i ščisti obilna rosa nebeskit milošč, potrebno je da dosta düš moli dobro zato. Dosta düš pa samo tak bo znalo dosta i dobro moliti če se prle navčijo na to. Šola za to je pa sv. misijon.

Vidite, zato *zapovedava* sv. Maticerkev naj najmenje vsako deseto

leto sv. misijon ali duhovne vaje za vse katoličance celoga sveta. Preporoditi se mora svet i brez duhovnih vaj se ne more. Zato so potrebne duhovne vaje ali misijoni.

Naš višejni paster so tudi dali nalog našim g. vikaram, ka njim naznana, kak se opravljajo v Prekmurji po faraj misijoni. Drugoga odgovora nesta mogla dati, kak toga: *Največ far v Prekmurji eše nigdar ne poskušilo dobrote sv. misijona. Sv. misijoni so se obdržali jedino v štiraj faraj: v Črensovcih, Bogojini, Beltincih i pri Gradi. To v čisto slovenskih farah. V mešanih farah pa v Dobrovnikih i v D. Lendavi. Stari politični zroki so nam vezali peroti, da nesmo mogli niti proti Bogi prosto letati. To je bio glavni zrok, zakaj misijonov nesmo več držali. Zdaj pa, gda nas politični zroki ne zavirajo, zdaj, gda je potreba stokrat vekša kak je nikda bila za misijone, zdaj, gda nam je Maticerkev ostro zapovedava, je zaistino prišo čas, da moramo vse včiniti za svojo vozkejšo domovino, da dobi vsaka prekmurska fara sv. misijon konči vsako deseto leto, če pa mogoče večkrat. Ka bi pa včini v te namen?*

Lani smo v ednom navuki za tretjerednike omenili to zapoved Matercerkve glede misijonov i dobre duše, posebno z dolnjih far so v Celje na *misijonsko fundacijo poslale blüzi tresetijezero korun.* To je začetek i najlepši začetek a pri tom ostati se ne more. K tom začetki se more dodevati, dokeč ne zraste glavnic, ka z njenoga interesa se lejko plačajo stroški dva misijona na leto.

To bi bila vaša dužnost dragi Prekmurci. Ali kak zdaj, pravite, v toj strašnoj süši i dragoči? Počakajte! Süša je že minola i najlepša zahvalnost za zemelski dež bi to bila, ka bi se poskrbeli za nebesko roso sv. milostij po sv. misijonah. To z enestrani. Z druge strani pa ne mislite, da bi što želo od Vas tisto, ka vi potrebujete. Ne, Bog ne daj kaj takšega misliti. Niti tisto se ne prosi od Vas vse, ka vam je

više. Samo en deo tistoga, ka ta vržete brez potrebe i haska včasi celo zdravji na kvar i duši v pogubljenje, samo z tistoga se prosi en deo na misijone. Pa to tudi ne tak ka bi kaj pobirali ali mi ali misijonarje. Ne, V i sami ponudite tedare, misijonarje je v hranilnico denejo i vse lepo obračunajo.

Mi etak mislimo to. Mamo štampane listeke pri urednišvi Marijinoga Lista v črensovcih. Na teh listekaj je prostor za 25 imen. Z ljubezni do Jezušovoga Srca se na teh listekaj zapišejo tisti, ki od l. 1920 do 1924 dec. 31. kaj ščejo ponuditi na prekmurski misijon. Duše se iščejo tak dvoje. Obrvim tiste, štere te listeke prek vzemejo i darovnike samoljne na skrbi majo. Obrdugim tiste, štere se ponudijo, ka kaj darujejo v teh letah. Če samo filer da na leto što, zadosta je, naj samo z ljubezni do Jezušovoga Srca da.

Ne pozabimo pa dvoje pri tom pobiranje. Obrvim ka letos se pobira na lani i letos, to je ka dar šterise letos da, se vzeme na dvoje, pol se ga spiše na dobljenom listeki za l. 1920. pol pa za l. 1921. Na priliko če što da 40 filerov, 20 filerov se spiše na letos, dvajseti na lani i gda se od vseh 25 kotrig ponüjeni dar vküp pobere, se pošlje v Celje. Ne pozabimo ob drugim, ka to pošiljanje nikaj ne košta. Vsaki pobirač dobi najmre ček i na tom se brez plačanje poštnine ti dari odpošljejo v Celje. Čeki se že tudi v dinaraj moro izpostavljati. Receptise si naj pebirači čuvajo tečas, dokeč z Celja ne pride potrdilo, ka so dari ta prišli. Ta potrdila do se na leto ednok štamkala.

Gledajte duše, to je tisto, od koj smo v začetki pisali, ka bi se ponüdile. Na to delo se ponüdite! Ne nabiramo nikaj ne mi ne misijonarje. Nego vi se ponüjajte, ki ščete darovnike na skrbi meti i vi ki ščete z tistoga ka vam je odvaiš, ka ne Vam je potrebno, dati za prekmurski misijon, ka bi vsi se kemvečkrat mogli prenoviti v dušah, ka bi sem kem več duš

zbralo na gorečo molbo za povrnjenje grešnoga sveta.

Eše ednok povdarjamo nikoga darü ne prosimo samo poziv pošljemo po lepom Prekmurji i čakamo odgovor: *što se ponüdi ka de podpirao prekmursko misijonsko fundacijo do l. 1924. i što se ponüdi ka de té podpirače vküppiso i na skrbi meo. Što se ponüdi, naj se zglasi!*

Vredna hči svete Device Sedemžalosti.

Elizabeta Ranfain je bila prava jünakinja trpljenja. Pot njenoga življenja je bila s trnjom potrojena že od mladih let. Velka pobožnost pa sebezatajüvanje pa nežna častitev Device Marije — to so bile jakosti, štere so krasile njeno dušo v celom življenji. Njeni plemeniti pa bogati roditelje so se nikak nej mogli sprijazniti, ka bi njüva hči tak živela. Mati njoj je žežgala vse molitvene knjige pa drugo pobožno čtenje pa mesto teh dala četiti zapelile romane, nego hči je ostala stanovitna pri svojih prvejših dobrih navadaj. To je mater tak razčemerilo, ka jo je ednok do krvavoga zbila tak, ka je mogla dva celiva meseca ležati v posteli.

Gda je hči ozdravila, so jo znova začnoli odvracati od pobošnoga življenja. Da je pa bilo vsako prizadevanje zaman, zato je mati strgala ž nje lepo obleko pa jo je oblekla v raztrgano pa tak dala pelati skoz po mesti, kak či bi se njoj pamet zmešala.

Hči si je pa mislila pred sebe na križ pribitoga Jezüša pa Devico Marijo Sedemžalosti, gda je mogla prenašati to vnebokričečo krivico pa sramoto, pa je potrplivo prenašala tudi to najgriše sramotenje.

Nazadnje so jo nečamurni roditelje, ka bi se je rešili, dali za ženo ednomi staromi dovci, svojemi znanci Duboisi, šteri je meo s prvoga zakona vnogo dece. Hči je privolila v te zakon, zato ka je mislila, ka se tak oslobodi težav, zavolo šterih je nej mogla tak jakostno živeti,

„kak bi rada, nego vkanila se je. Z deždža je prišla pod káp.“

Mož je bio razvūzdani, nečamuren človek pa je prelomo zakon. Gospodinstvo njej je tudi vzeo z rok pa je podelo službenicam. Njegova najstarejša hčinja je ednok zmešala čemer v hrano, nego Devica Marija jo je oslobodila.

Elizabeta je prenašale potrpljivo vse. Svoje križe je darovala Bogi za tiste, ki jo preganjajo, pa je dosta molila za nje, ka bi se spokorili. Prva njena zmaga je bila, ka se je njeni brezbožen mož resan spreobrn. Svoje življenje, ka je šče meo na tom sveti, je preživo v spokornosti. Njegova deca od prve žene so ga nasledovala pa so se tudi pobolšala.

Po moževovoj smrti so dali vse imanje za spreobrnjenje zapelanih deklin. V te namen so nastavili društvo pod imenom „Notre Dame de Refuge.“ štero društvo je vodila dovica Elizabeta s svojimi hčerami, pa je v kratkom časi bilo rešenih pa na dobro pot spravlenih vnogo zapelanih deklin.

Leta 1646. januara 6. je zapustila to skuzno dolino v 65. leti svoje starosti, pa se je preselila v nebesko kraljestvo, gde je zadobila za svoje mučeniško življenje zasluženo plačilo. „Vk.“

Kak je davao hvalo eden gobavec po prečiščavanji.

Z pisma edne smilene misijonske sestre, štera je bila v Surinami, čtemo eta:

Edvard je bio jako vrli pa lūbezlivi mladenec. Bio je gobav, samo ka njemi je bolezen ešče nej jako pokvarila obraza. Nej je bio zmožen, ka bi dvakrat zandrūgim zmolo zdravomarjo pa ga je zato dūhovni oča li pūsto k prečiščavanji. Na den prvoga svetoga prečiščavanja je pripovedavao z detečov preprostotjov, ka je zmirom nekaj iskao, ka je pa nej mogeo najti. Nekaj njemi je menkalo, pa je nej znao, ka njemi menka. „Nego zdaj sam najšeo — je dostavo — zdaj mi nikaj več ne menka, zdaj sam

zadovolen“. Ka je bilo to, ka je najšeo, je nej znao povedati, nego je samo to pravo: „Jaz čūtim nekaj sladkoga v svojem srci.“ Od toga časa je Edvard pogostoma šo k prečiščavanji. Nej davno smo ga pitali, ka on pravi Bogi v svojoj zahvalnoj molitvi. Odgovoro je, ka pravi samo edno reč. „Štera pa je ta reč?“ smo ga pitali. S prva nam je nej šteo povedati, potom je pa pravo: „Dragi Jezuš, jaz te lūbim!“ „Je to vse?“ smo ga pitali. Oegovoro nam je pomali, pa resno: „Ja, to edno je zadosta.“

Sv. Pankrac mantrnik „patron dece.“

Sv. Pankrac je eden izmed najimenitnejših mladencov, ki so dali svoje življenje za Jezusa Kristuša.

Pankrac je bio rojen v mesti Sinnodi v Frigiji od pogana Kleoviusa i Ciriace. Do sedem let je živo v zmoti i praznoverstvi poganstva, gda je zgūbo svoje stariša, i skrb za njega je prevzeo njegov stric Dionizij.

Tri leta potem sta prišla s stricom v Rim gde naj bi Pankracij dovršo včenje štero je začno v svojoj domovini. Teda je vladao Dioklecian, ki je strašno preganjao katoličansko cerkev. Na prestoli sv. Petra je pa bio sv. Klans od koga se šte da je dosta delao za svojo preganjano čredo. Dionizij i Pankracij sta že dugo želela spoznati Boga i njemi služiti. Bog je spuno njidva želo i je dopūsta da sta se spoznala s sv. Očom i on sam njiva je podučavao i za en mesec sta bila vredniva prijati sv. krst. Od toga časa sta se spremenila v novoga človeka. Goreča je bila njidva vera i neizrekliva lūbezen do jezusa, vnogo sta pomagala siromakom z miloščinov.

Deček je bio 14 let star gda je zgūbo lūboga strica, ki je zavolo svoje jakosti bio vreden da so ga med svetnike prešteli.

Ne dugo potem je bio Pankracij vlovlen i pelan pred sodnika. Tam so njemi zapovedali, da naj darūje bogovom, nego on

batrivo odgovori, da ne bo nigdar darūvao hūdim dūhom, in da raj pretrpi kakšo koli mantrništvo i rajši merje jezerokrat kak bi pa zatājo svojo vero. Smejao se je, gda ga je sodnik postrašūvaoz mantranjom i trplenjom... Tvoja mantranja, je pravo, me pripelajo v večno veselje i smrt v najveksih bolečinah mi zadobi najlepšo zmago.

Gda je bio osojen, da njemi odsekajo glavo, je veseli v Gospodi za tak veliko srečo i čast, šo na prostor svojega mantrništva. Na vulici Aurelia je prelejo svojo krv i edna pobožna žena, po imeni Ottavilla je pokopala njegovo telo na onom prostori, gde zdaj stoji bazilika (edna izmed najstarejših cerkvi v Rimi) njemi posvečena. Po zgledi sv. Pankraca, draga deca, bodite tudi vi miloga srca do siromakov, štere vsikdar najdete v velkom številu na sveti, posebno zdaj v toj sūši radi pomagajte deci sirot dovic. Nigdar ne odžente od sebe nesrečnih ki vas prosijo pomoči... Jezusi včinite, ka siroti včinite. Sirote so vaši bratje i ona roka, štera se stegne proti vam, da vas prosi kakši filer ali falaček krūha, je roka Jezusa Kristuša, ki vam enkrat poplača dār s prelepimi rečmi: Jaz sem bio lačen i žejen i vi ste me nasitili i napojili.

Tudi med vašimi prijateli ste lahko lūbeznivi i dajete miloščino či nej v djanji pa v rečeh, s potrpežljivostjov i vsmiljenjom.

Nego najdejo se tudi deca, šiera osmehavlejo i mantrajo siromake i tak poveksajo njuvo žalost i nesrečo. Ne pripūstite, draga deca te greh i pobolšavajte te nesrečne z lepim zgledom vlūbezni do bližnjega i vsmilenosti.

To delajo dūhovniki.

Na ednom farofi se je oglaso zvonec pri telefoni.

Kaplan je začūo, je šo k telefoni, pa pitao, ka što žele. Odgovor se je glaso:

„Prosimo ednoga dūhovnika v mornariško bolnišnico k ednomi mirajočemi mornari.“

Kaplan se je paščo v cerkev je vzel oltarsko svetstvo pa sveti oliv pa se je podal na pot.

Mornariška bolnišnica je nej bila daleč od cerkvi. Gda je kaplan tá prišeo, so ga pelali k ednoj posteli, na šteroj je ležao eden mladi človek v omedlevici pa v velikih bolečinaj. Njegovo blede lice je od časa do časa postalo rdeče, oči so bile globoko spadnjene pa zaprte, odihavvo si je težko pa že celo pomali. Vüstnice so bile že vse modre, prsti na rokaj so se njemi pa začnoli krčiti. Kaplan je z teh znamenj sprevido, ka tū nega časa čakati, pa njemi je zato naznano svoj prihod v nemškem jeziki.

Betežnik se je čüdüvao, gda je pred sebov zagledno katoliškoga dühovnika. „Jaz sam amerikanec“, je pravo s tihim glasom, „pa ne vem nikaj nemški.“

„To nikaj ne dene, dragi prijatelj“ je odgovoro kaplan prijazo v angleškom jeziki „kak vidite, se midva dobro razmeva. Jaz sam katoliški dühovnik. Jeli pa, ka ste vi tüdi katoličanec?“

„Ja častiti gospod, jaz sam katoličanec. Jako me veselil, ka ste vi prišli sem. Ali kak ste prišli? Jaz sam nej pravo nikomi, ka bi vas pozvao. Vsa moja okolica je proteštanska, pa nišče ne razmi mojega jezika. Vsi so nemci, pa nieden ne ve angležki.“

„Meni so telefoneralni, naj vas obiščem, pa kak vidim, je jako dobro, ka sam prišeo. Dragi prijatelj, vi ste jako betezni pa slabi, ali ne bi želeli sprijeti poslednja svetstva?“

„Jako rad bi je sprijao, častiti gospod! Nej sam mislo, ka bi tak jako betežen bio. Hvalo pa dam Bogi ka mi je podelo to veliko milost! Ne vem, s kem sam si zaslužo to.“

Mornar se je zatem spovedao s celoga žltka pa je z najvejšov pobožnostjov sprijao zadnjo Popotnico pa slednje mazanje.

Na drügi den v zorje se je njegova düša ločila od tela pa je zletela v nebeske višave.

Ali što je bio tisti, ka je pozvao katoliškoga dühovnika k betežniki? Kak so znali, ka je te siromak mornar, koga je nišče nej razmo, katoličanec?..

Edna katoliška dvorjenica je sledkar povedala, kak je zvedila, ka je te mornar katoličanec. Ona je v ednoj drügoj sobi mogla dvoriti benikom, pa ednok, gda je delila perilo, je nedovedoč prišla v tisto sobo, gde je ležao mornar. Tü je opazila, ka je mornar bojzljivo gledao po

sobi, zatem je pa segno pod zglavnika pa je vidla, ka je pobožno molo sveti rožnivenec. To je jako dobro vplivalo na njo. Jako se je zato začnola zanimati za toga betežnika pa je pozvedavala pri zdravniki, ka tomi betežniki je.

O, to je naš amerikanec je odgovoro zdravnik. Ka njemi je dospelo, to ne vem prav povedati. To pa znam, ka Amerike nigdar ne bo več vido.

Te reči — tak pripovedavle dale dvorjenica, — so mi segno le v srce Jako mi je bilo žmetno, ka bi tak mladi človek mogeo tak daleč od svoje domovine pa v tak velkoj zapuščenosti mreti. Nišče je nej znao prav, nišče je nej znao prav, ali je katoličanec ali proteštant, nišče je nej znao, ali da kaj na verö, ali je pa nevernik. Gda sam ga pa jaz vidla, ka je pobožno molo sveti rožni venec sam včasi znala, ka je katoličanec. Šla sam k telefoni, ka bi pozvala k njemj katoličanskoga dühovnika. Tak ste bili pozvani sem vi, prečastiti gospod.

Tak se je to zgodilo.

Devica Marija, dobra nebeska Mati je skrbela, ka se je njeni veren častivec nej ločo s toga sveta brezi milošče pa brezi tolažbe oltarskoga svestva, poslala njemi je dühovnika.

To se je dogodilo v Hamburgi leta 1914.

„Vk“

Cerkvene novice.

Zahvala.

Iz srca se zahvalim sv. Drüžini: Jezusi, Mariji, sv. Jožefi, ka sem po njih dobo veliko pomoč. *K. A. G. Petrovci*. Zročo sem se v strašno mučnem betegi sv. Drüžini pa dobo sem hitro veliko olejšanje i sam mogo stati s poste. Iz globočine düše se zahvalim sv. Drüžini i ves moj penez, siromak sem najmre, 6 k. darüjem na samostan sv. Drüžine. M. T. Črensovci.

Priporočitev.

Na leto opravimo ednok stiri-desetdnevno nepretrgano pobožnost z štiridesetimi svetimi mešami i ešče vsaki tjedem edno sv. mešo na čast sv. Drüžini, Jezušovomi Srci, Dev. Mariji i sv. Jožefi brezplačno za Matercerkev. V te svete meše zročimo vse prošnje i žele naših naročnikov. Ki žele šad meti iz teh sv. meš i te pobožnost, naj se zroči vnje. Gda pa dobi prošeni dar, naj se zahvali presv. Drüžini. — Zročim naše verske šole v smileno ljübezen sv. Drüžine. S. Č. — Naše amerikance, da ostanejo verni krščeniki i nezatajijo svojega slovenskoga pokolenja. K. K. Prekmurje, da ma gospodo krščanskoga mišljenja. Kr. Lj. — V važnoj zadni. S. Beltinci.

† Janžekovič Lovrenc.

Sept. 17. so zaspali v Gospodi Janžekovič Lovrenc, plivanoš v Veržeji.

Osemdeseto leto so že tlačili, Pokopali so ji njihovi farniki 20. sept. Dühovnikov i bogoslovcov se je do 40 vdeležilo sprevoda. Sprevod je bio resen. Ravno te den 20. sept. v tork, v toj vöri kak letos so pokapali pred štiridesetimi leti prednika pokojnikovoga, veržejskoga plivanoša. Predgo so meli dr. Kovačič Franc, profesor z Maribora. V lepoj predgi so od pokojnoga povedali tri lepe poteze: 1) radi so pokojni delali, goreče spovedavali v toj vlažnoj cerkvi; 2) bili so prizanesljivi, smiljeni, i 3) goreče so častili B. D. Marijo i sv. Franciška Asiškoga. Sami so tüdi bili tretjerednik i prvi vpelali v Veržeji tretjired sv. Ferenca. Bog njim je to gorečnost s tem plačo, ka jih je v soboto, Marijin den, gda je Maticerkev ravno, svetila rane sv. Ferenca assiškoga, pozvao milostivno k sebi. Vnoga leta so pokojni vnoge i vnoge stotine naših Prekmurcov tüdi spovedali, ki so radi k njim prihajali. Vnogi izmed naših so tüdi pri njih stopili v tretjired. Iz zahvolnosti do pokojne blage düše objavimo te vrstice s prošnjov, da se jih vsi njihovi poznanci i naši naročniki v svojih molitvah goreče spominajo i par svetih obhajil za njih, darüjejo.

Na vödavanje Marijinoga lista so darüvali: v koronah: z DoL.

Lendave: Kocet Peter 4, Kuzma Ivan 6, Vitez Jožefa žena 2, Seruga Janoš 6. z Törnišča Gerič Bara 4, z Beltinca Lipič Štefan 10, Balažic Ana 4, Baša Martin 4, Žalig Ferenc 4, Renkovci; Magdič Martin 20, Gjörköš Bara 4, Hotiza; Mataič Štefan 8, Sebeborci; Horvat Treza 40, z Beltinca Škafar Jožef 20, z Laverec; Sita Juri 16, Čepin; Zerdin Jožef pleb 100, od Lipe Kolmanič Maria 8, z Turnišča Maroša Ana 10, N. N. 4, Beltinci Vörös Mihal 10, Baša Ivan 10, Zver Jožef 6, Horvat Matjaš 4, Klepec Jožef 6, Albin Sagadin 20, Brezoviča; naročniki 324, Bednja; naročniki 120, Maribor Franc Krepek 10, G. Bistrica; Naročniki Ütrüša Bare 214, Skakovci, Čahuk Jožef 16, Gederovci; Edšidt Janez 20, Čantola Maria 10, Sinko Leopold 20, Hari Jožef 10, Gibičar Matjaš 20, Edšidt Stefan 20, Gančani; naročniki 560, Pertoča; Janez Kosič 10, Beltinci; Hartmann Jožef 10, Smej Maria 10, Horvat Matjaš 6, Baša Martin 6, Balažic Franc 6, Glavač Marka sin 6, Červek Mihal 8, Vörös Jožef 8, Düh Matjaš 10, Sömen Mihal 8, Vučko Matjaš 8, Časar Orša 10, Kavaš Balaž 10, Žižek Stefan 10, Grüškovnjak Stefan 6, Gujtman Maria 4, Balažic Matjaš M. 2, Berendiaš Martin 2, Adrijanci; naročniki 632, Žižki; naročniki 295 Črensovci; Naročniki Horvat Roze 578.

zahvalnosti do teh junakov i junakinj so se odločili, da to slovesnost zvršijo na lastne stroške. A dobri tretjeredniki i še drugi verniki, gda so zvedli za te njuv namen, so njim prišli z svojimi penezni i drugimi dari na pomoč prostovoljno brez vse prošnje. Samo voditelje i voditelice so pobrale svoje vsakoletne dare na potrebe reda kak vodilo predpiše. I dari so bili srčni. Zahvalili za nje se ne bomo. Zahvala za nje naj bo sam Jezuš. Bog naj njim je plača darovnikov. Mi je samo objavimo i obračunamo i naznanimo, da dare naturne, šteri so se ne potrošili pri slovesnosti, so je v penezah že dali siromakom v šumi pětsto koron. Račun je sledeči.

Darovali sov koronah: Kustec Ivan, Črensovci, 10, tretjired, Žižki, 692, Dolnja Bistrica 340, Brezovica 188, Velka i M. Polana 304, Trnje 484, Gornja Bistrica 251-60, Renkovci 278, Törnische 328 (edna srebrna korona dana), Srednja Bistrica 144, Ižekovci 91-60, Bakovci-Krog 52, Gomilica 360, Nedelica 100, Bogojina 100, Hotiza 90, Melinci 27-20, Dokležovje 41-20, v šparavci 621-40; N. 1, Bakan Jula, Törnische 6, Recek Treza, Beltinci, 20, Kūhar Anton, Ižekovci, 100, Cigan Jožef, Žižki, 200, Tibaut Ana, Brezovica, 20, Tkalec Kata i Manka, G. Bistrica, 20, Kolenko Jožef i Lebar Štefan, D. Bistrica, 24, tretjeredniki, Adrijanci, 300. Črensovci 216 koron. Skūpno 5410 K. to je pětjezero štiristo i deset koror.

Potročili smo v koronah: na sveče i mešno vino 1627; na brzovaje (telegame) i drugo poštnino 276-40; dali cerkvenim slugam 100; za orglanje 100; za slove na slavolok; papir za zastave i cveke pa špagovino 64; na sv. mešo za tretjerednike i dvorbo pri njej 200; na poti po železnici i automobili se i nazaj i neki mali dar na samostane misijonarov 3738; kúpili i razdelili ministrantom i onim ki so nebo nesli i svetili knige za spomin v vrednosti 340; za čisla, podobice, knige za spomin voditelom, voditelicam i drugim pomočnikom pri toj slavnosti plačali 882 koron. Skūpno 7327-40 K. to je sedemjezero tristo sedemvajseti koron i stiri-desét filerov. Več smo tak potročili 1917-40 K. to je jezero devetsto sedemnajset koron i štirideset filerov. To pa z drugimi potročil vred naš g. poslanec, predstojnik tretjega

reda iz srca radi so na sebe vzeli i poravnali iz višeh imenüvanih zrokov. Če pride kakši dar še na potroše slavnosti, se dene v tretjeredniško blagajno, da se plačajo, kak je obečano, stolci, list „Cvetje“, da siromakom i v druge dobre namene, kak vsako leto. Obračuna se pa to tudi, kak vsikdar. Gda te račun sklenemo, se presrečno zahvalimo vsem za vse dare i trüde, štere so meli pri toj slavnosti. Po priprošnji sv. Frančiška za dare svoje naj dobijo dar stanovitosti za trüde svoje pa večni sladki počinek blizi sv. Ferenca v nebeskoj neskončno lepoj domovini.

Podrovnosti.

Do šestjezer hoštij so nam dali g. Salezijanci iz Veržeja brezplačno za slovesnost. Bog njim povrni v obilnosti.

Edno foringo brezplačno so dali vlč. g. Kūhar, beltinski pliv. Bog povrni.

Keliko je tretjerednikov na sveti? Do tri milijone. Med njimi so tudi naš slavno vladajoči papa XV. Benedek, naš sombotelski pūšpek, grof Mikeš, mariborski knezoškof dr. Napotnik Mihael i vnoge velike gospodode iz cerkvenoga i sveckoga stališa.

Tretjired v Prekmurji ma samostalno vodstvo to je skūpstine (podružnice) v petih mestah: 1) Črensovcih za to, tōrjansko i lendavsko faro, kotrig ma okroglo 700. 2) v Beltincih za to faro; kotrig ma okroglo 800; 3) v Bogojini: kotrig ma do 400; 4) pri Gradi ali G. Lendavi; kotrig do 250; 5) pri Sv. Sebeštjani; kotrig ma okoli 50. So še tretjeredniki v Sobočkoj, tišinskoj, martjanskoj, nedeljskoj fari skūpno do sto. Zadnji so združeni k Sv. Sebeštjanskoj podružnici, ovi so ešče ne organizérani. Najbole bi bilo i to je tudi prosimo, naj z svojimi gospodi dūhovniki si dogovorijo, se vkūp spišejo i pristopijo k ednoj najbližnoj domačoj podružnici, dokeč sami lastne ne postavijo. Na té naćin bo nadpazitelstvo ležejše i pravi sad tretjega reda: pobožno življenje bo se dosegnolo. Razvezani snop vsaki veter raznesé. Zvežite se i stojte moćni, ar časi so hūdi, vera se preganja, ljūbezen pa vgašūje i je že tudi pri milijonih vgasnola. **Vseh tretjerednikov v Prekmurji je okoli 2500 dūš.** Prosimo g. voditele i dūhovnike, naj nam poročajo, če so naši podatki, šteri so že par let stari, resnićni. Prosimo je naj nam blagovolijo naznaniti vse spremembe do l. 1921. dec. 31. ka našim dragim čtevcoim je sporoćimo. I té podatke prosimo ne samo iz že više imenüvanih, nego še z ostalih far Prekmurja kak = Cankove, Sv. Jūrja,

Sv. Jelena, Sv. Bedeneka i Markovec pa Doleneć.

Koliko redovnikov žive po regulah sv. Ferenca! Okoli pět-najset jezer franćiskanov, desetjezero kapucinov i devetjezero minoritov. Skūpno okoli 35 jezero. Kapucini majo 824 samostanov po celom sveti. V boji jih je bilo 3082 izmed njih.

Ka delajo sinovi sv. Ferenca? Živejo samostansko ostro življenje, da rešijo svoje dūše i vodijo dūhovno pastirstvo doma i v misijonskim krajinah, da rešijo dūše svojega bližnje. Posebno razširjajo tretjired i časćenje Srca Jezušovoga, križne pcti i brez greha poprijete D. Marije, štera je njihova posebna patrona i zagovornica. Z pobožnostjov do Srca Jezušavga štirijo tudi gosto sv. prećišćavanje. V Ljubljani na priliko edno leto pětstojezero ljūdi prećistijo. *Dūh Sv. Ferenca naj nas vodi v žitki, nas tolaži v smrti, nas razveseljava v večno lepoj nebi! Toga bodimo vredni vsi!*

Tretjerednikov majo na skrbi kapucini blizi en milijon, franćiskani pa nekaj nad poldrūgi milijon, minoriti pa okoli polmilijona.

Ženskih samostanov reda sv. Ferenca je 581 z 10 jezero 945 redovnicami na celom sveti. Té se po prvaj redovnici sv. Klari Klarisse zovejo.

Tretjeredniki majo 3145 samostanov obojega spola na sveti. V teh žive 43 jezero 954 dūš tretjeredniških.

Franćiškanskih samostanov je na sveti 1638.

Slovincov tretjerednikov je na Slovenskom pětdesettirjezero.

Cerkvene novice.

Plemeniti dar. Hozjan Ana z Trnja je darovala v naše dobre namene, siromake, podporo M. Lista itd. deset dolarov, kak krūh sv. Antona. Srćna hvala.

Rim. Delavci so meli tu veliko spravišće. Jezeropětsto delavcov je obiskalo tudi sv. oćo, rimskoga papa. Namestnik Kristušov so njim predgali i v predgi razložili navuk kršćanski, kak šće Maticerkev pomagati delavcom. Reći sv. oće so delavci z najvećsim navdūšenjom vzeli na znanje.

Marija Bistrica, ali Majka Boža, kak naši ljūdje pravijo, je zgūbila svojega plebanoša. V mrlji so apatpleb. g. Penić M. Na njihovo mesto pridejo za kratek čas, gda se hiža v red postavi, lažaristi ali misijonarje z Celja. Zdaj vodijo faro mg. g. Saigeršmid.

Na vŕdavanje M. Lista so darivali: v koronah: Cd M. Nedelje; Markoja Ivan, Markoja Kata, Markoja Marko po 2 K; Tivadar Janez, Tibaut Verona, Œuriĉ JoŒef po 6 K; z Perto ĉe: Nemeĉ JoŒef, Segéri Œtefan po 20 K; Œontola Janoš, Gomboc Leopold, Nemeĉ Janoš po 8 K; Pintariĉ Mihal, Partl Jürij po 12 K; Vogrinĉiĉ Mihal 4, Torjan Matjaš 2; Mihaliĉ Ivan z Ropoĉ 8 K; z Veĉeslav ec; Rogan Janoš 8, HauŒer Anton, Brtalaniĉ Mihal, Prša Mikloš vsaki 4, Mencigar Anton 2 K, Mataj Magda G. Bistrica 6, Kolariĉ Martin Trnje 20, N. Brezovica 16, N. Renkovci 4, z Beltinec; Baša JoŒef 20, Cipot Kata 10, ĉenar Franc 8, Prša Marija 4; z Garešnice: naroĉniki 56, Lebar Bara i Kovaĉ Œtefan vsaki 20 K; Mencigar Vera Scbota 20 K; Cigan Jula Törnische 20 K. S Kroga: en dühovnik, Bejek Œtefan m., Kovaĉiĉ Mihal, Œitek Ignac, Varga Franc, Hegedüs Matjaš, Bejek Œtefan, Bratkoviĉ Ivan, Œitek JoŒef, Hauko Œtefan, Čór Franc, Meoliĉ Mariĉika po 10; Gomboša Franc 5; N. I. S Hotize: BalaŒic Ivan, Œkerbenta Ivan, Kelenc Mihal, Magdiĉ Bara, Farkaš Eliza, BalaŒic Œtefan, Kranjec Marko, Lackoviĉ Œtefan po 10; Zelko JoŒef, Horvat Mihal, Flisar Œtefan, Zver Ivan, Hozjan Ivan po 8; Vuk JoŒef, Zver Ana, Soboĉan JoŒef, Horvat Ivan, BalaŒic Janoša žena, Hozjan Œtefan po 6; Œizek Matjaš, BalaŒic Œtefan, Kotnjek Ivan, Nemet Peter, Kiric Kata, Horvat Andraš, Ftiaĉar Imri, Lackoviĉ Mihal, Œtroša Œtefan, Zver Janoš, Bohnec JoŒef, Ftiaĉar Ivan, Kelenc Œtefan, Horvat Manka, Rengel Martin, Makoter Ignac po 4. — Z Lukacavec: Koĉar Janoš, Koĉar Kata, Sampt Roza po 10; Donša M. 6; Maoĉec Martin, Vöröša Ana, Erjavec M. po 4; Mikola Anton, Bencik Œtefan po 2; — Z Beltinec: Zorko Marija, Œkafar JoŒef, BalaŒic Œtefan Œupan, Œaruga JoŒef, Œaruga Ivan, Jerebic Œtefan, BalaŒic Mihal, Pücko JoŒef, Erjavec Anton, S. S. B. J. Slaviĉ Ivan, BalaŒic Matjaš Tiv., Peterka Martin, Kolar Martin, Dragoviĉ Mihal, Horvat Peter, Volf Ana, Pintariĉ Ivan, Fridrik JoŒef po 10; Farkaš Anton 20; Slaviĉ Matjaš 16; BalaŒic Marko 12; Kolar JoŒef, Vohar Ivan, Juna Marija, Kociper Ivan, Bernadi Ivan, Vöröš Janoš, Balgaĉ Ana, Šniderl I., Koter Marija, Vohar Marijanka po 8; Peterka Andraš, Filip Ivan, Knaus Ede, Œaruga Martin, Œaruga Œtefan, Smej Lenka, Perša Marija, Rous Ivan, Œtajner Martin, BalaŒic Martin, Jeriĉ Gejta, Bagar Janoš, Olaj JoŒef, Fujs Martin, Šipoš Œtefan, Neubauer Kata po 6;

Koter Ana 5; Düh Marija, Antolin JoŒef po 4; Cenar Ferenc 2. † Sarjaš Œtefan i Salaj Treza ĉrensovci 80; Majc Franc Kramarovci 5; z Bakovec: Horvat Lujza 20, ĉinĉ Ana 20. Horvat Bara Renkovci 4; Œbül Terezija Petrovci 10; Rajbar Bara Gradišce 10; Smodiš Jula Krog 10; Horvat JoŒef Beltinci 2; Smej Ivan 10; Kelenc JoŒef i Manka V. Polana 20; Sebešĉanski naroĉniki: 100, Kunĉiĉ JoŒef vesĉiĉki breg 6; Horvat JoŒef Vanĉaves 32; Klajs Ana Martjanci 28; Stanko Anton, ŒiŒki, 20; Sakoviĉ Ivan Zenkovci 20; z M. Sobote: Belevrova žena, Mariĉ Mihal, Œkaliĉ Janoš vsaki 10; BalaŒic Martin Adrijanci 4; Forjan Ivan Beltinci 10; Antolin Andraš 4; Kavaš Jurij Dobrovnik 15 kron.

SvojeŒlavnost.

SvojeŒlaven je tisti, ki Œče, da bi vse tak bilo kak on Œče, pa ne tak kak drügi Œčejo; mi pravimo tüdi trdoglaven i pa trmast. Stariši se dostakrat pritoŒüjejo, da jih deca veĉ nikaj ne bogajo. Ĉe bi pa vnogi oĉa ali mati bole pazila na svojo deco, bi se tüdi to pritoŒüvanje zmenšalo. Vej pa oni sami veĉkrat pred decov pravijo, da toga ali pa onoga ne trbe bogati. Na primer, da ne trbe poslušati, ka plebanoš pravijo, da ne trbe v cerkev hoditi ali pa svetno gospodo bogati. Tak pa potem ĉe deca to premišlavajo, zgübijo spoŒtüvanje do starišov, in ar stariši drüge ne bogajo, deca pa tüdi nje ne.

Da bodo deca pokorni i radi bogali, njim je trbe najprle izbiti svojeŒlavnost. Deteĉa vola je najmre kak drevo, ki Œče veliko zrasti i lepo, ravno i košato biti, nego veter ga ne püsti, ga prigible semta. I kak dober gredar (kertes) priveŒe drevo k koli, da bo lahko ravno raslo, tak priveŒite vi, lübi stariši, volo vaŒega deteta na svojo volo i tak bo s pomoĉjov milosti boŒe lepo raslo drevo sreĉe vaŒega deteta. Zato posebno vi matere zaĉnite Œe v zibelki pripogibati volo vaŒoga dete po svojoj. Ĉe dete joĉe z potrebe ár potrebüjo vaŒe pomoĉi, pomagajte njemi hitro,

tüdi gda so Œe vekši se ne postavljajte proti, ĉe vas kaj prosijo, ka zaistino potrebüjejo. Nego gda pa zaĉne dete kriĉati samo tak, da bi kaj dobilo ka ravno Œče ali da bi se napravilo po njegovej voli, te ga püsti naj kriĉi, gda bo vidlo da nikaj ne dosegne bo Œe henjalo. Ĉe njemi pa samo enkrat napraviš, ka on Œče s svojim kriĉanjem, te je Œe konec. Potem bo on gospod ti mati boš pa mogla bogati.

Čista napaĉno je deci vse spuniti, ka Œčejo. Ne samo gda prosijo kaj Œkodlivoga ali nemo-goĉega, nego tüdi drügoĉ njim kaj odpovejte, ka se vadijo v premaganji. Ĉe sprevidite, lübi stariši, da je modro i prav da pravite: ne! — ne bojte se to tüdi povedati i bote trdi kak zid, v Œteroga se lahko zaletava vaŒe dete s svojov glavicev ĉe Œče. Nigdar pa ne dopüstite, da bi vaŒe dete to z kriĉanjem doseg-nolo, ka ste njemi odpovedali. Ar bo potem naopak svet, tisti bo zapovedavo, Œteri bi mogeo bogati i tisti bo pa mogeo bogati Œteri bi mogeo zapovedavati. Ĉe se vam sinek ali hĉerka grdo drži, ár ste njemi kaj odpovedali, se ne zmente za to, dokeĉ ne pride sam k vam. Ĉe se pa vidi oĉividna trdoglavnost, da napri-mer vrŒe stran reĉi, Œtere ste njemi dali ali da tepta brsa z nogami — teda je najbolŒe zdravilo Œba i z tov dete podprite tak dugo, da bo znova krotko.

Ķa pa najbolje pomore k svojeŒlavnosti je to, ĉe eden dovoli, drügi pa ne. Matere! ĉe je oĉa ne dovolilo deteti kaj i dete pride jokajoĉ k vam, njemi ne smete tüdi vi dovoliti, tem menje pa se Œče kregati na oĉo ĉe prav samo za Œalo. Ne püstite pa tüdi, da bi se drŒina potegüvala za deco i za nje prosili, posebno pa Œče gda se ide za to, da bi vniĉili svojeŒlavnost deteta.

Jako nespametno je, negovati i draŒiti svojeŒlavnost deteta. Na priliko, ĉe se deteti kaj ponüdi, pa se nazajpotegne, gda Œče vzeti; ali pa ĉe pogosto pi-

tate: „Kak ščeš meti?“ — „Ali ti je tak povoli?“ i enako. Nego deca morejo biti zadovolni s tistim, ka njemi stariši dajo. Ne smete pa tudi püstiti, da bi mala deca zapovedavala starejšim bratom ali sestram ali držini. Naj prosi od njih, ka šče meti, ne pa zahteva. Če pa ma kaj za povedati, ka ste njim vi naročili pa naj lepo pove: „Ata ali mama so pravli, ka bi to napravo“, ali kaj ednakoga. Nadale če nastane štritanje i kreganje med brati, ne dajte prav tistomi, šteroga raj mate, nego preiščite vse in potem pravično rzsodite. Vaša vola, na štero se more vola deteta naslanjati, naj bo močna i neomahлива i more vsikdar valati.

Če v mladosti tak navčite svoje dete, ste lahko gotovi, da vas bodo tudi te radi poslušali i vas pitali za tanač, gda bodo velki. I stem pripravite svojemi deteti srečo sebi pa veselje.

Bojan.

Pobožne misli pred Oltárskim Svestvom.

Odpréjo se dvéřica tabernakla, Jezuš gléda na mené i me zové: Mér bodí tebi, ne boj se! Hodi k meni, čakam te!

Prosim miloščo od svétoga Dühá, naj pred mojimi očami nikdár ne zgúbim nájponiznejše oltársko Svestvo.

Pred očih si postávim mnogo zglédov i prilik, pa rávno tak z nevolnoga tela lüdi, kak smo mi. Ne mislim ne, nikše prikázni i nikše ténje, nego za istino lüdi si vzemen v zgléd.

De Ponte Ludovik je neprestanoma tak zmérom pohájao oltársko Svestvo i tak dugo vremena se tam vsikdár müdio, ka so ga imenüvali „oltára veren strážar“. Në vročina i ne mraz, ne slabost i ne beteg; njega je nika ne nazáj držalo. Kda je za

volo betega ne mogo hoditi, se je dáo nositi k oltárskomi Svestvi.

*

Ligurianski svéti Alfons kak svetskoga dela brániteo, fiškališ si je med dnévom znáo vremen pretrgnoti. Pa té čas je vsigdár tam kléčao, v časi več vör dugo pred oltárskim Svestvom.

*

Regiski svéti Ferenc, či je štero cérkev zapreto najseo; v kakšem koli vremeni, či v mrazi ali v dešči, či vudne ali v noči je vünej doli poklekno i tak molo oltársko Svestvo.

*

Ksaverianski svéti Ferenc, Indianski apoštol je cele noči na oltárski stubah prenočüvao. Či je mogo si je vsikdár poleg cérkvi, pri sosedí stanišče vzéo, ár je té njemi blüzi bilo k oltárskomi Svestvi. V Malagi je pa v sekreštiji návado meo spati i tam je ešče ne spao zadosta nego je verastüvo i molo oltársko Svestvo.

*

Blažena Marija Margareta Alacoque, kda je pred oltárom kléčela je tákša bila kak mramorski steber, niti genola ne seje, oči je na dverica tabernakla povisnila.

Zadosta je že — ešče to zapomlim — či se mi srcé plamni na lübézen mojega Jezušeka, na vás poglédnem ki mi zgléd kaže.

Či so eti i drügi tak činili, zakaj ne bi jaz tudi?

Dom.

Zmaga.

Hvalen Gospod, Izraelov Bog, ki je obiskao svoje lüdstvo i njemi přineseo odrešenje. Gospod je napovedao rešitev od sovražnikov naših in iz rok vseh, ki nas sovražijo. Da, rešeni iz rok sovražnikov, Gospodi služmo brezi straha, v svetosti i pravičnosti pred njim vse svoje dni (Zakarijov spev.)

Hvalio bom tebe, Gospod, s celim srcem; pripovedavao bom prav vsa tvoja čüdna dela. Radüvao se bom i poskakavao zavolo tebe; s pesmov bom slavio tebe, a Najvišji, ar si v beg zavino moje sovražnike; premagani so i prejšli so pred tvojim obrazom. Pokazao si narode i hüdobnik je prejšeo; njihovo ime si zbrisao za vsikdar i na vekov veke. Sovražnikoví meči so onemogli popolnoma i njihova mesta si razdro.

Zgübo se je spomin na nje tak hitro kak šumenje; Gospod ostane vekomaj.

Pripravo je za sodbo svoj tron i sodi zemlo po pravici i sodi narode po pravičnosti. Gospod je pribežališče siromaki i pomočnik v pravom časi, v stiski. Naj se vüpajo v tebe tisti, ki poznajo tvojo božo pomoč, ar si ešče nikdar ne zapüsto one ki te iščejo. Spevite Gospodi, ki prebiva na Sioni; oznanüjte med narodi njegova dela. On se jih je spomno, osvetovalec prelžane krvi, i je ne pozabo prošnje siromakov. Radüvati se ščem zavolo tvoje rešitve; sovražna lüdstva naimre so pogroznjena v jamo pogübljena štero so meni pripravili. V tisto zanko, štero so skrivno nastavili meni, se je zgrabila njihova lastna noga. V tom se pokaže Bog pravičen sodnik, da se grešnik zgrabi v deli svojih rok (Ps. IX.)

Hvalite Gospoda, ar je dobrotlivi, njegovo smilenje trpi vekomaj. Iz grozne stiske sam zezavao Gospda i Gospod me je poslüno. Vsi narodje so me obkolili, toda z božov pomočjov sam je premagao. Glas radosti zavolo rešitve se rezlega v hižah vseh pravičnih. Zaistino ostro me je Bog kaštigao, toda smrti me je ne v roke dao. Hvaliti te ščem ar si me posküso i ar si mi postao rešenik. To je den, šteroga se Gospod napravo; radüjmo i veselmo se v njem. Slavite Gospoda, ar je dober, ar njegóvsmilenje trpi vekomaj (Ps. 117).

Slavljeni bodi Gospod, Bog Izraela našega oče od vekomaj.

do vekomaj. Tvoja je, o Bog, veličina i oblast i slava i zmaga. Tebi jedinomi hvala, ar vse ka je v nebi i na zemli je tvoje. Tvoje, o Gospod, je kralstvo, i ti si nad vsemi poglavar. Tvoje je bogastvo i tvoja je slava, ti gospoduješ vsem. V tvojoj roki je moč i oblast; v tvojoj roki je vel kost i oblast nad vse slavno ime. (Spev Davida.)

Spoznao sam i znam, da je zaistino veliki Gospod.

Kajkoli šče, napravi Gospod v nebesih na zemli, na morji in na vseh njegovih globočinah. On je, ki pripela oblake od pokrajne zemle i ki po strašnom bliskanji pošle obilno dežja. On je, ki je smrtno vdaro mnoge narode i pomoro njihove močne in mogočne krale (Ps. 134).

Spoznamo na zemli tvojo pot, spoznamo i vidimo zveličanje po tebi dano med vse narode.

Naj te slavijo vsa ljudstva, o Bog, naj te slavijo (Ps. 42.)

Či vsemogoči Gospod ne bi bio pri nas, gda so se zdigávali sovražni ljudje proti nam, za stalno bi nas žive požrli v tistom časi, gda se je vužgala njihova besna togota proti nam.

Hvaleni Gospod, ki nas je ne dao za lovino njihovim zobem.

Pomoč naša je zagotovljena jedino v imeni Gospodovom, ki je stvoro nebo in zemlo (Ps. 123).

Lübibim! ar poslušno je Gospod glas moje mile prošnje.

Nagno je k meni svoje vüho: zato bom ga vse dni svojega življenja z zavüpanjom zvaio na pomoč.

Gospod je vsmileni i pravičen, Bog naš se rad i naglo v smili.

Zato, o düša moja, povrni se nazaj v svoj mir. Da, li povrni se nazaj v svoj mir, ar Gospod ti je dobro včino.

On me je rešo smrti, očem mojim pošušo skuze. (Ps. 114.)

Prepevajte Gospodi novo pesem; prepovej jo Gospodi vsa zemla.

Prinesite Gospodi, o rodbine narodov, prinesite Gospodi slavo i čast.

Naj zatrepeče pred njim vse zemla; li povejte narodom, da je Gospod kralj.

Ar on je vtrdo zemelski krog, da se ne maha, i sodo bo narode po pravici. (Ps. 95).

Zmožnost nevtrepene ali brezmadežne Device.

Kak velka je moč pa zmožnost brezmadežne Device, nam kažejo sledeći dogodki:

1. Kardinal Belarmin je ednok čteo V. Pavli rimpapi pismo, v šterom pismi je bila popisana pogübelnost, štera je zadela eden del španske mornarice (vojaštva na morji). V tom pismi je stalo, ka je leta 1617. grozen viher zadeo vojaštvo na morji, ravno gda so se približavali pristanišči, gde se je nahajalo vnogo pečin pa zatonov. Vojaki so nej mogli že več veslati pa ravnati ladij, zato ka je je viher tak semta lüčao, kak či bi s papira bile. Pa glejte čüdo! Vse ladje, na šterih je bila podoba brezmadežne Device, so se srečno rešile, ove ladje pa, na šterih je nej bilo takših podob, so se vse potopile.

2. Casar Konstantin Kopro-nim je v svojoj nevernosti s casarskim ukazom prepovedao svojim podanikom, ka so nej smeli častiti pa na pomoč zazavati nevtrepene Device Marije. Pa ravno te ukaz je mogeo bridko obžalüvati. Jezuš je nej püsto brezi kazni sramotenje svoje nebeske brezmadežne Matere. Casara je dosegno odüren beteg; po celom teli so se njemi napravile grde sküle, brščas zavolo razvüdzanoga življenja. Odprle so se njemi oči, samo ka je bilo že prekesno. Grozno je kričao v velikih bolečinaj pa je pravo, ka on živi gori, zato ka je sramotio brezmadežno Devico. Njegovi dvorjenicje so bili vsi krive vere, ki so nej čütüli do njega nikšega smilenja, nego so brezbrizno gledali, kak nesrečno mira vladar države.

3. Eden lütaran se je jako začno prepirati z ednim katoličancom ravno od brezmadežnoga poprietja blažene Device Marije. Katoličanec ga je mirno opomeno na reči, štere se nahajajo na prvoj strani svetoga pisma: „Nasprotstvo napravim med tebov (kačov) pa med Ženskov...“ Zatem je pitao lütarana, što je tista ženska, od štere se po pravici lejko pravi, ka je popolno nasprotstvo pa zmaga nad šatanom! Ali je to tista prva Eva, štero je najprle zgrabo v svoje mreže peklenski düh, ali je pa to ta drüga, to je Devica Marija, štere boži Sin je zaistino strl glavo peklenskomi dühi. Lütaran se je čüto osramočenoga pa je en časek poslušao, zatem pa, da si je inači nej mogeo z zadrege pomagati, je začno grdo kunoti rekoč: „Či je resan tak, kak ti praviš, potom naj me Bog kaznüje včasi z smrtjov! Komaj je spregovoro te vnebokričeći greh, ga je že zadela nagla smrt; bio je mrtev v tistom megnjenji.

„Vk.“

Mladi junak.

Kak mladi junak se je skazao edenajset let star deček v mesti Safna na Ceiloni, gde je hodo v katoličansko šolo. Obnašanje katoličanske dece ga je tak genolo, ka je on tüdi proso, ka bi ga okrstili. Njegova mati, edna poganska dovica, je bila s tem prle zadovolna, na den krščavanja se je pa premislila, pa je sinü zadržala doma. Sledkar se je dečkeci zato li posrečilo, ka je vujšeo, se je paščo k misijonarom pa je bio okrščeni. Čda je domo prišeo, pa je mati zvedela, ka se je dao okrstiti, ga je začnola nesmileno biti pa njemi je strgala škapuler z šinjeka. To grozno delo je večkrat ponavljala, nego deček je zato li ostao stanoviten, zvesti katoličanec.

Podpirajte Novine!

„Daj mi duše, drügo vzemi!“

Daj mi duše, drügo vzemi! je bio glas častitlivoga don Boska, njegova žela, njegova vsakdnešnja prošnja k Bogi. Velikodušne rečih, kazoče plemenitost don Boskovoga srcá i veliko njegovo lübézen do Boga i do bližnjega!

Komaj se je zavedo življenja, že je začeo izvršavati veliko poslanstvo, za štero ga je Bog pozvo. Začeo je zbirati male dečke i jim kazati pot k nebi. Štiriletni deček njim je predgao, jih učio v božjih pravicah, jih spodbüjao v dobrom, jih vodo v cerkev i njim davao vsikdar lepi zgled. Njegovo delavanje je bilo glas: *daj mi duše, drügo vzemi!*

Don Bosko je raso i ž njim lübézen, izvablajoča iz srcá glas: *daj mi duše vse drügo vzemi!* I kak sladek jek, se je širo te glas po zemli in vzbüjao pozornost in vabo gorečih sleditelov.

Don Bosko je vmro, ali glas: *Dajmi duše, drügo vzemi!* ešče vedno odmeva prijetno po sveti . . . I kaj pomeni te glas?

Nikak je pravo: „Vi (Salezijanci) ne delate več kak don Bosko. Don Bosko je pravo: *Daj mi duše, drügo vzemi!* vi pa iščete peneze in mislite samo na zidavo dosta veliki zavodov.“

Iz rečih je jasno, da dotičnik nepozna don Boskovoga življenja. — Tüdi don Bosko je mislo na zidavo, tüdi on je iskao dobrotnikov. Skoro vsaki den popoldne je zahajao v mesto zdaj k tomi, zdaj k onomi dobrotniki; cele dneve i noči je pisaro svojim dobrotnikom pisma, prosječ pomoči; poslužavao se je vseh vrstnih pripomočkov, da je našo podpore: srečkanja, gledišča, sotrudnikov . . . Naprvi pogled bi pravo: „Don Bosko misli samo na peneze in na zidavo“; in več kak eden, ki ne pozna njegovoga delavanja, se je tak izrazo. In vendar je ponavljao velikodušen glas: *„Dajmi duše, drügo vzemi!“* I Bog je blagoslovo njegovo delo

in pokazao večkrat z čüdami, kak njemi dopadne.

Don Bosko je proso, in vnogo proso. Kak naj se zveže to delovanje z onim glasom, ki se je telikokrat čüo iz njegovih vüst?

Kak?!

Rešitev düš je bio glavni namen don Boskovoga delovanja. Če je don Bosko proso, je proso ie to, kaj je potrbüvao za dosego namena, za zveličanje düš, vse drügo je želo, da njemi Bog odvzeme. Za dosego toga namena pa ne zadostüvala samo reč, nego trbelo je ešče več drügi sredstev: prostornoga poslopja za bivanje, prostornoga dvorišča za igranje i sto in jezero drügi pripomočkov, šteri so vabili mladino. To pa ne zpadnolo znebés, don Bosko je mogo prositi. Namen toga delovanja pa je bio le eden, námreč rešitev düš. Zato smemo praviti, da se je tüdi v zbiranji penez skrivao glas, izhajajoč iz njegovega srca: „O Bog daj mi duše, drügo vzemi!“

In salezijanci na slovenskom? Ali ne so na tistom stališči, kak je bio v začétki don Bosko? Tüdi njim falijo prostorje, šteri bi odgovarjali onomi nameni, šteroga njim je odkazao njihov nastanovnik. In zato, da njim sredstra ne kaplejo z nebés, jih morejo iskati. To pa na nikši način ne nasprotüje njihovomi načeli: *Daj duše nam, drügo vzemi!* ár oni iščejo kaj skrajno potrbüjejo za dosego namena. Ne iščejo za sé, nego za drüge. Kaj bo meo te ali oni salezijanec, ki se trüdi cele dneve i večkrat darüje celo počitek, kaj bo meo od onoga, kaj je nabro za zidavo zavoda? Nikaj; mogoče niti živo ne bo v njem. On ne delo za sé, nego za mladino, in vse njegovo delovanje je bilo glas: *Dajmi duše, drügo vzemi!*

„A zakaj tak veličasten zavod?“

Veličasten, a vendar ne najti v njem *nikaj*, kaj bi bilo odveč. Da so hiže prostorne i zračne, to zahteva mestna oblast, to zahteva zdravo slavje, to zahteva

tüdi v zgojeslovje. I ravno zato, da je tak veličasten, zahteva ešče vékše stroške i ravno zato se morejo ešče bolj trüditi salezijanci v Veržeji, v Ljubljani in indri, da bodo mogli plačati zavod, šteroga so postavili zvelikodušnim namenom, pomagati slovenskoj mladini i tüdi narodi, kričeč z vüstmi, z srcam i zdelovanjom: „O Bog, daj nam duše, drügo vzemi!“

Kerec F.

Šiba pri vzgoji.

Zdajšnji svet se brani nücati šibo. Da celo je po postavah prepovedano rabiti šibo i drüge telovne kazni (kaštige.) Ta postava vala za šole i vzgojne zavode. Nego žal tüdi z družine je pregnana. Zato pa poglednimo v temnice kak so napunjene i to ne samo od starejših nego tüdi od neodrasle mladine. Pa Bog nam pravi v sv. pismi: „Komi se šiba mili, sovraži svojega sina. Što ga pa lübi, ga vsikdar strahüje. Nespamet se trdo drži dečkoga srca, nego krotivna šiba jo prežene. — Ne odtegüj krotitve deteti, zakaj če ga s šibov vdariš ne bo vmro. Ti ga bos s šibov vdaro i njegovo dušo bos pekla rešo“ i še več drüгих opominov nam prinese sveto pismo.

Glejte, ljübi stariši, vrtnara (kertesá) kak pazi da njemi drevje v ogradi lepo ravno rasté. Če pa začne kakšo drevo krivo rasti je obrne gor i je podpre s količom. Ravno tak morete vi stariši, če zapazite pri deteti kaj slaboga, vzeti šibo in ga gor opraviti.

Z kaštiganjom je pa ravno tak kak z zdravilom. Ne je vsako zdravilo za vse betege. Za eden beteg se more vzeti sladko, za drügoga bridko, za engá več, za drügoga menje. Morete delati kak dober zdravnik, ki najprle dobro preišče beteg i potem da zdravilo kakšo more biti. Včasi pa tüdi, če prav nerad, zeme nož i odreže kakši gnili ali vneti falat tela. Tak more biti s kaštiganjem, štero more pobošati

dete i ga varvati, da ne spadne več v pregreho.

Nego da bo pa vaše kašiganje melo sad, morete najprle skrbeti, da nete meli ravno tiste napake štero pri deteti kašigate. Ar s tem si najbolje vničite poštovanje. Z nikim si pa bole ne spodkopate spoštovanja kak pa s tem, da pri deteti kašigate, ka sami delate. Če pa dete nema do vas spoštovanja, teda kašiganje ne poboša, nego ga razkači in v slabom vtrdi.

Ali bodete pa za vsakšo reč vzeli šibo v roke in vaše dete dobro nabili? Ne gotovo. Šiba ali sploh telovna kaštiga more redno biti zadnja kaštiga. Morete najprej rabiti druge kaštige. Prva more biti resen pogled, če to ne zadostuje teda opomin, potem pa kreganje in če to vse ne pomaga tedaj more priti šiba na red. O tem bomo šče posebi gučali.

Da bo pa kaštiga mela zaželjeni uspeh, ne kašigate nigdar v prvih čemerih, nego odložite jo na pozneje. Povejte na primer deteti: „Pozneje — ali vütro — ti bom povedo kakšo kaštigo si zaslužo.“ Pa nesmete potem na to pozabiti. Tak se ne bodete nigdar prenašli, in bodete tüdi lahko premislili kakša kaštiga bo najboša za dete. Dete bo pa tüdi spoznalo, da je ne kašigate z čemerov, nego ar je zaslužilo. Stem pa tüdi kaštiga dobi vekšo moč ár dete več časa misli na njo.

Jako rad bi navezo na srce vsem starišom, v zgojitelom pač vsem, ki majo z decov opraviti, da se zmirom prle kak kašigate, obrnejo v molitvi k Bogi, če več ne naj zmolijo eno „Zdravo Marijo“. Molitev njim bo pomirila srce, rasvetila pamet, da bodo zbrali tisto kaštigo, štera je najbolje primerna i jo bodo tüdi tak zvršili, da bo deteti v časni in večni hcek.

Bojan.

Podpirajte M. List!

Slovensko misijonišče v Grobljah.

Kda smo se vračali z bojne, kda so nam pravili, da bo mir, kak smo se razveselili: Zdaj pa ne de več bojne, zdaj de pa mir, zaželjeni mir... S celov dušov smo si zaželeli mir...

Mira pa ne bilo. Mi Prekmurci smo jako sprevideli, ka so se nam srčne žele ne spunile. V kakših zmešavicah smo živeli posebno v leti 1919.

Mira niti zdaj nega. Istina, v Parizi so nam dali mir; te mir je zaphal topove (štüke) i puške, stavo je klanje, liki pravoga srčnoga mira nam je ne prineseo, ar nam je prinesiti ne mogel. Mir iz Pariza je zvünešji mir, šteri nemre pomiriti naše razburkane notranjosti, našega razbitoga srca. Od indri moramo pričakavati te mir.

Pozidajte znova v svojih srcih božje kraljestvo, šteroga je bojna v vaših srcih razbila i porušila, „in dam vam mir, kakšega vam svet nemre dati“.

Če bi bio to glas človeka, ne bi njemi mogli vervati. Da je pa glas Boga, verjemo, da nam je mogoč dati pravi mir, kakšega ešče nemamo.

Povedano je, kaj moramo, včiniti da zadobimo te mir: pozidati moramo kraljestvo božje v naših srcih, znova moramo računoti prav krščansko živeti. Zrok našega nemira je to, da smo ta nahali pravo krščansko življenje i mira ne zadobimo prle kak da začnemo znova to življenje.

Nešterni i nešterni so že zadobili takši mir. Veliko je njihovo veselje. Pa što so ti srečni ljudje, kak so zadobili te mir? Dugo spoved so opravili, misijona so bili deležni pa so očiščeni v svojoj notranjosti trdno sklenoli nadele lepo krščansko živeti i zdaj to spunjavlejo. To so tisti srečni ljudje, šteri že vživajo sladko življenje notrašnjega mira. Če bi mogli v ednom meseci po celom Slovenskom opraviti misijone, bi se povrnolo zadovoljstvo

i pravi mir v naše pokrajine. Naše hiše bi postale bivališča veselja i prave sreče.

Što bi mogo tajiti prevelko potrebo misijonov, misijonarov. Angeli mira so v bojnom vremeni. I dokeč de vladalo v našem srci bojno vreme, tak dugo si bomo srčno želeli teh angelov.

Da bi mogli s puniti želo ljudstva, da bi njim po misijonarih poslali pravi mir, so v Grobljah na Kranjskom slovensko misijonišče gorpostavili. Iz povedanoga je razvidno kak velkoga pomena je ta naprava. Nastala je iz prav posebne potrebe dnešnih časov, namen ma: vzgajati slovenske misijonare za domače i zvunešnje misijone.

Poglednimo si malo to novo prvo slovensko misijonsko semenišče ali kak navadno pravimo, misijonišče.

Sedimo se v Ljubljani na državnom kolodvori na vlak (mašin), šteri proti Kamniki vozi. Pelamo se po toj pokrajinskoj železnici do štrte postajo. Ta postaja se imenuje Domžale, gde slamene kranščake pletejo. Tü iz stopimo. Idemo ešče kakših 10 minut po cesti proti Kamniki. Pred nami leži jako lepa pokrajina: širna rodovitna ravnina, štero obdajajo na vzhodnoj i zahodnoj strani prijazni zeleni breščeki, na severnoj strani pa orjaško visike kamniške planine. Navadno so pokrite s snegom. Samo v najvešjoj vročini se ga znebijjo. Visike so okoli 2500 metrov. Zavolo teh planin je v dolini jako čistí zdrav zrak.

Naednok zaglednemo na levoj strani, malo vüni na poli v drevji, maloj grajščini podobno stavbo. Poleg stoji mala cerkvica pa dve kmečkivi hiši. To so Groblje; zvün onivi dve hiši spada vse k slovenskomi misijonišči. Vidi se, da zidajo nekaj novoga. Namen majo semenišče povekšati. Zdaj je ešče premalo prostora, da bi moglo v njem dobiti telko misijonskih pripravnikov mesta kelko je potrebno.

S ceste zavinemo na levo po lepom gostanovom drevoredi

k misijonišči. Pravo misijonsko hišo zdaj z novim prizidkom povekšavajo. Bilo je vse to lastnina nekšega barona. Te je odal posestvo društvu „Dobrodelnost“, to društvo je pa nadalje odalo onomi društvu, štero je že l. 1916. začnol nabirati dare za slovensko misijonišče. Ar pa to društvo tudi ne bi moglo s svojimi nabranimi dari zdržavati misijonišča, je pa svoj namen in posestvo Groblje podarilo misijonarom sv. Vincencija Pavelskoga. Tak je najhitrej prišlo do vresničenja namena: vzgajati slovenske misijonare i potem pomirjati razburkana srca, zidati znova kraljestvo božje na zemlji. Misijonari sv. Vincencija*) majo v Grobljah svoj novicijat — semenišče.

V semenišče sprejemajo.

1) duhovnike, bogoslovce, dijake z maturov na navadnoj gimnaziji, — šteri začütijo v sebi misijonsko pozvanje: postati misijonarje, misioniski duhovniki.

2) dečke i moške ledičnoga pa tudi vdovskoga stana od 16 do 36. leta, bodisi kmečke ali kaksoj meštrij zvučene (stolarje, kovači, čevljari...) šteri majo želo postati misijonski bratje.

Vsi morajo imeti misijonski poklic i biti telovno zdravi. Semenišče trpi dve leti; te se napravijo privatne (ne slovesne) objlube. Dijaki i bogoslovci, šteri ešče neso dovršili bogoslovnih študij, idejo po prvom leti v Ljubljano na vseučelišče ar majo misijonarje tudi v Ljubljani svojo hišo.

Misijonišče se je že l. 1920. meseca septembra odprlo. V prvom leti je vseh semeniščnikov 12. Za začetek je to zadosta ali nadalje bi bilo to število premalo.

Že tak dugo zaželjeno semenišče bi zdaj bilo gor postavljeno ali pravzaprav se postavlja. K tomí velkomi podjetji pa je troje potrebno:

1) misijonskih pozvanj, 2) pomoči v molitvi, 3) pomoči v darah.

*) Pravo ime te družbe je „Misijonska družba“, misijonarov pa: duhovniki Mis. družbe. Navadno njim pravijo „lazaristi“ ali pa samo „misijonarje.“

1. Dober Bog, šteri je to dobro dele začno, je zaistino tudi vse tak vredio, da se more naprej razvijati i v njegovo slavo kak največ pripomoči. Gotovo je v slovenskih dečkih zbudo misijonski poklic, najzvišenejše pozvanje na sveti. I ta pozvanja so prva najpotrebnejša pomoč misijonišči, oni so ravno prvi namen misijonišča, da se tak po tom prvom nameni dosegne drugi i zadnji namen: Oznanjati evangelij siromakom, tistim, šteri so ga najbolje potrebni. Zato pa: slovenski bogoslovci, dijaki i drugi dečki, če čüjete v svojem srci glas, šteri vas zove v te vzvišeni poklic, ne bodite glühi za njega, glas Boga je, glas tistoga, šteri de nas ednok sodo i pred šterim bomo morali dati odgovor za vsakše naše delo na sveti. Žmetno bi ti bilo odgovor davati če ne bi šteo poslušati zdaj njegovoga glasa i včiniti to, ka od tebe žele. „Gospod žetve, pošli delavce v svojo žetev; žetev je velka, liki delavcov je malo!“

Mladi šolari i dijaki, šteri šče nemajo mature ali pa šče komaj namenijo v gimnazijo hoditi pa majo veselje do misijonskoga pozvanja, naj se javijo pri vodstvi Dijaškoga doma v Ljubljano, Tabor 12. Za takše šteri po dokončanoj maturi vstopijo v semenišče v Grobljah, je jako lepo poskrbljeno i je mogoče tudi siromaškim starišom zmagati male stroške za svojim sinom. Starši naj kak najprle pismeno ali osebno popitajo potrebno na imenüvanom vodstvi, ar je ne mogoče vekšega števila v tom zavodi gor vzeti, kak je določeno (okoli 30). — To je prva pomoč misijonišči.

2. Druga pomoč je tudi velkoga pomena, namreč molitev: prošnja k Bogi, da bi ešče nadele pomagao pri deli, štero je njemi na čast začeto. Zato pa, dragi verniki, ar vsi nemremo iti za misijonare, molimo pa lahko vsi. I to tudi napravimo, posebno pri skupnih molitvah, pri sv. meši, pri sv. obhajili, na božjoj poti, najbolje pa, če smo pri

kakšem misijoni. Brezi Boga nemremo nikaj, z Bogom pa premoremo vse.

3. K obema je potrebna tretja pomoč: to so dari. Z dari se je misijonišče zosidalo, z dari de se moralo zdržavati. Njive okoli semenišča v Grobljah ne nesejo telko, da bi se moglo semenišče samo zdržavati, navezano je na dare dobrih ljudi, šteri so napunjeni misijonske gorečnosti. Tudi z dari za misijonišče lahko vsakši misijonari. Dober Bog, šteri poplača tudi kupico vode, štero damo žednoma v božjem imeni, bo obilen plačnik za dare, šteri so namenjeni naravnost za razširjanje njegovoga kraljestva na zemlji. Da prinašajo nešterni tak velike žrtve Kristuši na oltar, da zapüštijo vse i se izročijo popolnoma njegovej službi, ali ne bomo mi bar z malimi dari kaj k tomí deli pripomogli?

Sprejmejo se vsakovrstni dari, bodisi silje, domača i poljska škér, živina i podobno. Ar je pa Prekmurje prece oddaljeno, so za Prekmurje najprimernejši dari v penezaj. Misijonišče podpiramo tudi če se zapišemo v Misijonsko mešno družbo. Za kotrige se služi v Grobljah vsakši den edna sv. meša. V to družbo lahko tudi druge (deco, mrtve, Amerikance) zapišemo.

Dari naj se blagovolijo pošiljati na naslov *Misijonišče v Grobljah, p. Domžale*, za Mešno družbo pa: *Misijonska mešna družba v Grobljah pri Domžalah*. Če želi što kaj podrobnejšega izvedeti, naj se pismeno obrne na prvi naslov.

Istina, Prekmurci že zbirajo dare za misijonsko hišo v Prekmurji i znabiti bi što pravo, da na vse kraje tudi nemre meti bankač odprti. Znamo pa, da so se dozda skoró vsa velka dobra dela zvršila z dari siromakov i zato je dober Bog tudi za naše slovensko misijonišče pripravo radodarna dobra srca. Drugi je pa to, da z darj za misijonišče podpiramo tudi v Prekmurji namenjno misijonsko hišo, ar se

v misijonišči vzgajajo je ravno tisti misijonari, kak je želemo v Prekmurje dobiti. To so tisti misijonari, šteri imajo hišo pri Sv. Jožefi nad Celjom i šteri so v Prekmurji že bili v večih farah na misijonih.

Slovensko misijonišče je kak nanovo zasajeno drevo: zalevati ga moramo z obilnimi poklici, z molitvov i z dari, — ovači bi nam znalo v suši posehnoti.

Dogodek z misijonske pokrajine.

(Pripovedava misijonar P. TRILLER iz Družbe sv. Duha.)

Prijašem v ves mojega katehista (misijonskoga pomočnika) Udotuma. Komaj skočim s konja, stopi k meni katehist pa mi naznani, ka je nekša ženska v vesi nevarno betežna; samo to je škoda, ka je njeni mož fetišist poganski duhovnik). Hitro njoj razložim glavne navuke naše vére. Z veseljom me poslušša. Na zadnje njoj pravim, naj se da krstiti i ona je privolila. Kak se pripravim, ka bi zmočo njeno čelo z vodov, v tistom hipi pride njeni mož domov. Včasi sam znao ka bo. Strašno se razčemeril. Potegne mož i skoči k meni. Nadednok se pa premisli... Zgrabi me samo za ramo, me z močjov vleče k dveram i vrže vō. Niti spregučati sam ne mogeo, s takšov naglicov me je gnal vō. Zvūna me pita:

„Jeli moja žena jako betežna?“ — Jaz: „Jako. Jako je betežna.“

„De mogla mretj?“ — „Tak se mi vidi, ka ja.“

„Tebi se vidi tak; jaz pa znam zagvišno, ka merje. Moj dūh mi je povedao.“

Pa s tem bolje mi pravi škodoželjno. „Zakaj?“ ga pitam jaz.

„To je moja stvar. — Pa povej mi, ka si njoj pripovedavao. Ali ne to, kak de srečna po smrti?“ „Kakpa. Rayno to“, njemi odgovorim.

„Jaz znam. Vi Evropejci nemate tistoga boga kak mi. Vaš Bog vas po smrti k sebi zeme,

če ste bili dobri; če ste pa ne bili dobri, če ste krali, morili ali meli namen koga vmoriti, vas strašno kaštiga; trpeti morete večno. Ali je ne tak?“ „Kakpa. Tak. Tak.“

„Dobro. Zdaj pa idem pa k svojoj ženi. Ti ostani tū. Za en čas pridem nazaj.“ „Zakaj me ne pūstiš, da bi jo šo tolažit v njejoj zadnjoj vōri?“

„Jaz znam, minise (to je: misijonar), ka ti dobro misliš. Pa samo malo počakaj. Včasi te pozovem.“

Tū odide, jaz pa zahvalim Bogi, ka se je tak friško spremeno i ohlado od velkoga čemera. Po istini je bio pa ves dogodek bole žalosten kak sam jaz mislo. Dve vōri sam čakao. Nato pride fetišist, mi zamahne z rokov naj idem notri: „Pridi. Žena te čaka.“

Idem za njim. Stopim v hižo. Kmično je bilo i v začetki sam ne mogao ničesar razločiti. Na posteli je ležala stegnjena postava betežnice pa scela brezzavestno. Stopil sem bliže k postelji. Počujsnilo se mi je pod nogami, ka bi skoro spadno. Nekša mlaka je bila pod nogami, tak ka sam si zamazal belo oblačilo. Pri zgjaviji je stal fetišist. Nagovorim ženo. Ne da mi odgovora. Primem je za roko. Bila je skoro mrzla... strašno! v prsiah njoj zapazim nož. Do černja njoj je bio nož zasajeni v srce.

„Tū nemreš več nikaj opravit. Žena je mrtva, sčista mrtva.“ se mi reži po šatansko v obraz. Ostro ga začnem karati.

„Poslušaj me: to ženo, štero vidiš, sem sovražo. Sovražo sam jo, razmiš? Zapravila mi je najmre dvoje dece; s pomočjov Evona (to je: praznoverski dūh, šteri pije srčno krv ljudi. Kapa samo laž. Deca so mrla na kakšem navadnom betegi) je požrla njuva srca. Že te bi jo lahko vmoro, samo ka mi je moj bog povedo, ka naj čakam dokeč tebe nede; tak mi je pravo, ka de te moje maščūvanje lepše. Zdaj mi pa povej: Po tvojem krsti bi prišla moja žena v nebesa? Ne tak?“

„Ja, v nebesa,“ sam njemi odgovoro.

„Prav. Jaz sam to znao. Vmoro sam jo pa prle, kak si jo mogeo krstiti; to sam pa zato včino, ka bi prišla v pekeo.“

Nanč reči sam ne mogeo spregovoriti, da sam spoznao to nečuvano hūdobjio. Malo se pomislim, te njemi pa pravim:

„To je ne tak, ar če je ona pred smrtjov želela krst, — „Znam, znam, mi segno v reč, — eli povej mi: ka pa če što mrje, ravno pred smrtjov je pa koga vmoro, kama pride? V pekeo?“ — „Ja,“ sam pritrdo.

„Vsikdar?“ me šče nadale pita. „Vsikdar ne, ar je mogoče, ka je pred smrtjov svoje grehe obžalūvao.“

Če pa mrje v tistom okomegnjenji, da je koga vmoro eli šteo vmoriti?“ „Jaz nevem. Bog je tak dober.“

„Dobro. Poslušaj me, ka sam napravo. Šteo sam, ka bi moja žena gorela v pekli, od šteroga ti pripovedavleš. — Malo prle, da sva sama bila, sam jo sramotio pa sūnjavao. Sprvo mi je nikaj ne pravila. V kratkom časi je pa postala razdržena in čemerna. Tak sam jo razčemerio, ka je iskala nož, ka bi ga v mene vrgla. Sam sam njoj dao nož v roke. Buji me, — sam njoj pravo. V tistom hipi, gda je štela to zvršiti, sam njoj porino moj nož v prsa. Kak vidiš, je mrtva nazaj spadnola na postelo. Na tleh je krv, de bi ti skoro spadno.“

Pogledno sam oblačilo in vido ka je bilo krvavo.

„Ka praviš ti k mojemi maščūvanji, minise (misijonar)?“

„Samo Bog more znati, ka se je s tvojoj ženov po smrti zgodilo,“ sam njemi žalosten odgovoro.

„Šče nocoj zvedim ka je ž njov. Pitao bom svojega boga. On mi že pove. Zdaj pa idi.“ Šatanski se mi je režat v obraz.

Od groze prevzeti sam zapūstokučo. Nazadnjo sam šče blagoslovo telo nesrečne ženske, štere dūša je znabiti h rešena.

Po pravici se zgražamo na to strašno hūdobjio, štera znači prav peklenko pokvarjenost. Človek bi mislo, ka je to ne mogoče. Pomislimo pa, da tūdi med nami hodijo i živejo ljudje, šteri so v svojih deli spodobni onomi šatanskomi duhovniki. Vsaki, što zapela ali ma samo namen koga zapelati v greh, je spodoben poganskomi fetišisti.